

Propovijed u Zagrebačkoj Katedrali povodom 61. godišnjice smrti s.B. Marice Stanković

Hvaljen Isus i Marija!

Dragi postulatori, oče Vinko, draga braćo svećenici, dragi štovatelji službenice Božje Marice Stanković, hodočasnici, vjernici, braćo i sestre.

Na današnji dan, 8.listopada 1957. godine u večernjim satima u kući na Hrastovcu, okružena svojim suradnicama, preselila se u dom nebeskog Oca sestra Marica Stanković, sa zadnjim riječima na zemlji: „ **Dosta mi je Tvoja milost** „. I mi danas, kao što je s. Marica govorila u logoru u Požegi gdje je prikazala žrtvu za našu Hrvatsku domovinu, ovom sv. Misom, svojom molitvom i poklonstvom Gospodinu želimo da naša molitva doprinese dobrobiti svih nas koji živimo u današnjem vremenu u našoj lijepoj domovini Hrvatskoj.

Molimo onu molitvu sa sličice: „**Dobri naš Oče, Ti si svoju službenicu Maricu Stanković obdario milošću da sve sile svoga uma srca stavi u službu tvoga kraljevstva...**“. Ta je molitva nadahnuta riječima bl. Alojzija Stepinca koji je Suradnicama Krista Kralja napisao pismo sućuti povodom smrti s. Marice: „**Ova je draga i plemenita duša posvetila sve sile svoga uma i srca za proširenje kraljevstva Božjega na zemlji i može zbilja biti uspoređena s onim velikim ženama iz prvih vremena kršćanstva, kojima je Krist Gospodin bio sve, i koje su mogle s pravom govoriti s apostolom: 'Ne živim više ja, nego Krist živi u meni.'**“ **POSVETILA JE SVE SILE SVOGA UMA I SRCA ZA PROŠIRENJE KRALJEVSTVA BOŽJEGA!** Tako o njoj kaže bl. Alojzije.

Sestra Marica je svake godine o blagdanu Krista Kralja svojoj zajednici, svim suradnicama, govorila o novim izazovima toga Kristova Kraljevstva, da bi ih potaknula na njegovu izgradnju i širenje. Zato i mi molimo milost večeras da možemo proširivati a ne sužavati to kraljevstvo Božje, da se možemo otvarati zajedništvu suradnje i širiti Božje kraljevstvo u njegovim sadašnjim izazovima.

Današnje nam evanđelje o milosrdnom Samaritancu (Lk 10,25-37) govori upravo o tom izazovu. Izazovu pomaganja čovjeku, čovjeku koji je izranjen na putu i trojice ljudi koji su, također, na svom putu, naišli na ranjenog čovjeka. Čovjek nije samotni putnik prema Bogu. Svi mi zajedno putujemo prema Bogu... Danas smo hodočasnici. Stoga pojedinac ima, osim dužnosti ljubavi prema Bogu, i dužnost ljubavi prema svom bližnjem. To je pravi istinski govor ljubavi kroz djela milosrđa. Ljubav prema Bogu razvija se kroz ljubav prema bližnjem. Isus je potvrdio pismoznanečev odgovor rekavši: "To čini i živjet ćeš!". To je pravi put do cilja: razvijati ljubav prema Bogu kroz konkretnu i sućutnu ljubav prema bližnjemu, vršeći djela milosrđa.

Polumrtav čovjek na putu prema Bogu je simbol čovjeka kojem je oslabila spoznaja vjere, simbol čovjeka kojemu su razne ideologije poput razbojnika na životnom putu, nastojale nametnuti drugi pogled na svijet. Kroz takve ideologije čovjeku je oslabila spoznaja vjere, a istovremeno i snaga za zauzeto moralno djelovanje. Ali spoznaja vjere nije usmrćena nego je izranjena.

Prolaze ljudi pored tako ranjenog čovjeka. Ima onih koji su po svom staležu i službi uvjereni da ljube Boga. Dolaze iz Božjeg hrama... još im u ušima odzvanjaju pobožne molitve i pjesme. Svećenik i levit, obojica misle da ljube Boga a nemaju ljubavi prema čovjeku. Međutim, djelima milosrđa prema potrebitima treba dati prednost. To nam lijepo govori sv.Vinko Paulski: „**Pretpostavljajte službu siromaha svemu ostalom. Ne odgađajte ju. Ako bi za vrijeme molitve morali pružiti lijek ili pomoć siromahu, učinite to mirno. Prikažite taj čin Bogu s istom nakanom kao i**

molitvu. Ne budite zabrinuti niti mislite da ste pogriješili, ako ste napustili molitvu zbog poslužbe siromaha. Ne ostavlja se Bog, kada napuštate Boga zbog Boga tj. Božje djelo zbog drugog Božjeg djela.“ Tako Sv. Vinko Paulski.

Treći čovjek, Samaritanac, gledajući izranjenog čovjeka, ne misli da je taj ranjenik druge narodnosti, druge vjere, nego slijedi poticaje svoga milosrdnog srca. Tako onaj koji je bio najdalji postaje najbliži. Tko je taj? Iza toga Samaritanca krije se Spasitelj svijeta. On nije ostavio polumrtno čovječanstvo ležati nemoćno na životnom putu, nego je sišao s neba na zemlju, prignuo se k ranjenom čovječanstvu. Zalio mu rane vinom i uljem svojih sakramenata, stavio čovjeka u svoju Crkvu kao u gostinjac na tisućljetnoj cesti da se za nj brine. Uplatio je cijenu svoje Krvi i obećao je da će na svojem svečanom povratku u slavi sve obilno platiti, kao da je sve njemu samome bilo učinjeno.

Takav nam izazov nudi današnje Evandjelje.

Sestra Marica je, kao što sam rekao, svake godine upućivala zajednici poruku za blagdan Krista Kralja. Tada mladoj zajednici u zanosu ali i mukama rađanja, a danas zajednici koja se već 80 godina zauzima za širenje Božjeg kraljevstva. U toj poruci je želi izgrađivati zajednicu za izazove.

Prvi od izazova, tadašnji i sadašnji, kako za zajednicu njezinih suradnica tako i za sve nas vjernike: trebamo postati zajednica koja se ne boji. Marica je željela izgraditi zajednicu koja se ne boji. Činila je to umom i srcem. Pokušajmo iznova čuti kako, ohrabrujući svoje i mnoge prisutne, nakon čitanja osude na pet godina robije, započinje pjevati pjesmu *Christus vincit, Christus regnat, Christus imperat*. U vremenu straha Marica izgrađuje zajednicu koja se neće bojati širiti Kraljevstvo Božje u takovim uvjetima.

Gospodin je često govorio svojim učenicima „Ne bojte se“. Samom Petru prilikom poziva rekao je „Ne boj se, od sada ćeš loviti ljude“. Gospodin najbolje zna kako strah može blokirati čovjeka, stjerati ga – da slikovito kažemo – u mišju rupu, da tek izviruje i promatra je li opasnost prošla. Takvo ponašanje u suprotnosti je s onim Gospodinovim pozivom: „Izvezi na pučinu!“ Ili s onim što sv. Pavao piše mladom Timoteju: „Propovijedaj Riječ, bilo zgodno ili nezgodno vrijeme!“.

U duhu Isusovih riječi: „Ne boj se!“, s. Marica pokazuje duhovnu srodnost sa bl. Alojzijem Stepincem, a njeguje i stav srca bl. Ivana Merza: biti vjeran Božjoj milosti. Milost dotiče čovjeka, daje mu snagu za određeni proboj, za izlaženje, za kušnje, za rad. Milost potiče na molitveni život, na dubinu molitvenog života, na djela samozataje. Gospodin posjećuje čovjeka većim ili manjim križem koji treba zagrliti, kaže Marica u Komentaru pravila SKK. Za to je potreban uspon, nema zastajkivanja, okretanja natrag, većih ili manjih zastoja, već uvijek naprijed. Kao uzor takvog života ona upućuje na život bl. Ivana Merza, velikog prijatelja i brata zajednice.

Prvi izazov: izgrađivati zajednicu koja se ne boji, biti vjeran Božjoj milosti i širiti kraljevstvo Božje.

Drugi izazov Kraljevstva Božjega: staviti se na raspolaganje Isusu Kristu! Molimo za tu milost, da to činimo svakog dana. Godine 1947., na blagdan Srca Isusova piše svojoj zajednici o njegovom Srcu, o neiscrpnom blagu Srca Isusova. U tom razmatranju posebno naglašava Isusovu poslušnost nebeskom Ocu, i zove sebe i sve svoje na tu poslušnost koju razmatra, kojoj se divi, koja ju zahvaća. Braćo i sestre, to je bilo 1947. god. kada je nakon tri mjeseca bila zatvorena u istražni zatvor, uhićena i osuđena. Na kraju tog razmatranja lijepo piše: „Potpišimo Gospodinu praznu mjenicu neka nas on zaduži što nam je u životu činiti na Njegovu slavu, na spasenje.“

Drugi izazov: staviti svoj život na raspolaganje Isusu Kristu, izgubiti udobnost i graditi s Isusom Božje kraljevstvo.

Treći izazov kraljevstva Božjeg: apostolat! Poziv na apostolat. Apostolat, budimo realni, jest svojevrstni oblik žrtve. Križari, čija je Marica bila predsjednica imali su geslo: „Žrtva, euharistija, apostolat!“. Gdje ima žrtve ima i budućnosti! Marica je zauzetim radom pomagala ljudima, osobito mladima, otkrivati Isusa Krista. Unatoč raznih utjecaja i načina života mladih danas, ondje gdje je Isus Krist, tu se kod ljudi pa tako i kod mladih uvijek događa obnova. Marica je pokazala, da se izrazimo rječnikom pape Franje, da kršćanski život nije „muzej uspomena“. U završnoj riječi u montiranom sudskom procesu, s obzirom na svoj život i rad ona kaže: „Moja je jedina koncepcija Isus Krist, njegova nauka i njegovo evanđelje, i ništa više“.

Tri izazova:

1. izgrađivati zajednicu koja se ne boji, biti vjeran Božjoj milosti i širiti kraljevstvo Božje.
2. staviti svoj život na raspolaganje Isusu Kristu, izgubiti udobnost i graditi s Isusom Božje kraljevstvo.
3. poziv na apostolat. „Žrtva, euharistija, apostolat!“.

Gdje ima žrtve ima i budućnosti!

Amen!